

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Άφησε τις κολακείες, Πεπίτα, τής απάντησα και πήγαινε να χορέψης μαζί με τόν Μωρίς... Δέν τόν βλέπεις πώς σε ίκετεύει με τά βλέμματά του...

Πραγματικά, ό Μωρίς είχε σταθή πλάϊ σε μιά κολώνα και δέν ξεκολλούσε τά βλέμματά του από πάνω μας ή μάλλον από τήν Πεπίτα.

Έγώ έκανα πώς δέν τόν πρόσεχα, μά τόν παρακολουθούσα με τόν βλέμμα μου. Ή Πεπίτα έρριξε μιά φευγαλέα ματιά πρòς τò μέρος του και μου απάντησε :

— Έχεις δίκηο... Πηγαίνω να τόν ευχαριστήσω...

Και πρην άπομακρυνθή, έπρόσθεσε :

— Δέν ξέρω γιατί, έχω τò προαίσθημα ότι άπόψε θα είνε ή άποφασιστική βραδυά...

Έπειτ' από μιά στιγμή, στροβιλιζόντουσαν κ' οί δυό άνάμεσα στ' άλλα ζευγάρια.

Έγώ είχα άπομείνει μόνη, κάπως μελαγχολική, χωρίς να ξέρω κ' ή ίδια τò λόγο τής μελαγχολίας μου, όταν έξαφνα άκουσα μιά φωνή πλάϊ μου να μου λέη τρυφερά :

— Τζουλιάννα, δέν θα χορέψουμε κι' εμείς;

— Γιατί όχι, φίλε μου, τού απάντησα

Και άφησα τόν Ζάν να με σφίξη στήν άγκαλιά του.

Κοντά του, ή μελαγχολία μου διαλύθηκε άμέσως και τò συναίσθημα τής γαλήνιας, τής σίγουρης ευτυχίας πού μου προκαλούσε πάντα ή παρουσία του, τήν διαδέχτηκε. Κανείς, κανείς δέν μου έδινε αυτή τήν βαθειά ψυχική χαρά πού μου έδινε ό Ζάν...

Όταν τελειώσαμε τόν πρώτο χορό, ό Ζάν με συνώδευσε σ' έναν μπουφέ, γύρω άπ' τόν όποϊον είχαν συγκεντρωθή και πολλοί από τούς καλεσμένους μας.

Άρχισαμε τή συζήτησι μαζί τους, μά έγώ όλη τήν ώρα άναζητούσα με τόν βλέμμα μου τήν Πεπίτα και τόν Μωρίς...

Μά δέν τούς έβλεπα πουθενά. Είχαν γίνει άφαντοι από τά σαλόνια...

Φαίνεται όμως ότι κι' ό Ζάν άντελήφθη τήν έξαφάνισί τους, γιατί σε κάποια στιγμή με ρώτησε :

— Πού είνε ή Πεπίτα; Πού είνε ό Μωρίς; Δέν τούς βλέπω πουθενά...

Χαμογέλασα και τού απάντησα :

— Μά αυτοί είνε έρωτευμένοι... Τι θέλουν μέσα σ' όλον αυτό τόν κόσμο; Οί έρωτευμένοι, ξέρεις, προτιμούν τις ήσυχες κι' άπόμερες γωνιές... Θα βρίσκονται, χωρίς άλλο, κάπου στο πάρκο και θα τά λένε...

— Προχώρησαν λοιπόν τόσο πολύ... είνε ό Ζάν χαμογελώντας.

— Δέν προχώρησαν ακόμα, μά μου φαίνεται πώς θα προχωρήσουν άπόψε... ή Πεπίτα είν' έρωτευμένη... τò ίδιο κι' ό Μωρίς...

Όστε τού πέρασε ό έρωσ του για σένα;

— Ναί, αγαπητέ μου Ζάν, τόν θεοσαπέυσαμε...

Έκείνη τή στιγμή είδαμε τήν Πε-

πίτα και τόν Μωρίς να μπαίνουν με σα στο σαλόνι όπου βρισκόμαστε.

Ή Πεπίτα χαμογελούσε αινιγματικά κι' ό Μωρίς φαινόταν πολύ ταραγμένος... Ήταν χλωμός και τά βλέμματά του άναζητούσαν τά δικά μου, σαν ναθελε να μου μιλήση...

Τò κατάλαβα πολύ καλά αυτό και, για να τόν διευκολύνω, τού παραχώρησα τόν δεύτερο χορό μου.

Καθώς πλησίαζε να τελειώση ό χορός, ό Μωρίς έσκυψε λίγο πρòς έμένα και μου είνε :

— Κυρία, θα ήθελα να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως...

Τότε έγώ, χωρίς να τού απαντήσω, τόν παρέσυρα πρòς μιά από τις έξόδους και σε λίγο βρισκόμαστε σε μιά σκοτεινή γωνιά τού κήπου.

Καθήσαμε εκεί σ' έναν πάγκο και τότε ρώτησα τόν Μωρίς :

— Λοιπόν, Μωρίς, λέγε... Τι ήθελες να μου πής;

Έκείνος φαινόταν σαν να δίσταζε. Τέλος, συγκεντρώνοντας όλο τού τò θάρρος, είνε :

— Κυρία, θα λυπηθώ πολύ αν σάς δυσαρεστήσω με αυτό πού θέλω να σάς πώ...

»Άκούστε... Άγαπώ τήν Πεπίτα! Κ' ή αγάπη μου για σάς: θα με ρωτήσετε. "Ω! αυτήν κατώρθωσα, για να σάς ευχαριστήσω, να τήν βγάλω από τήν καρδιά μου... Τή διαδέχτηκε τώρα μιά άπέραντη στοργή κ' ένας βαθύς σεβασμός...

— Είμαι ευτυχισμένη πού σ' άκούω να μιλάς έτσι, Μωρίς... Κ' είμαι επίσης ευτυχισμένη γιατί αγαπās τήν Πεπίτα, πού σ' αγαπά κι' σ' αυτή και θα σε κάνη ευτυχισμένον.

— "Ωστε μ' αγαπά κι' εκείνη; φώναξε ό Μωρίς, λάμποντας όλος άπό χαρά.

— Ναί, Μωρίς, ή Πεπίτα σ' αγαπά... Αυτή τή φορά ό έρωσ σου δέν θα σε κάνη δυστυχισμένο... Σου τò έγγωμαι έγώ αυτό. Θα γίνετε ευτυχισμένοι μαζί...

— Ναί, αλλά είνε και κάτι άλλο, είνε ό Μωρίς.

— Τι; τόν ρώτησα με άπορία.

— Έσεις... μου απάντησε κυττάζοντάς με στα μάτια.

— Τι, έγώ;

— Ξεχάσατε, λοιπόν, ότι σάς αγαπούσα και ότι τώρα σάς προδίδω; Χαμογέλασα έλαφρά και τού απάντησα :

— Μά αυτό ακριβώς ήθελα κ' έγώ... Ήθελα να με προδώσης για να γίνης έσύ ευτυχισμένος... Ναί, αυτό ήθελα... Κι' έκανα ό,τι μπορούσα για να σε κάνω να με ξεχάσης.

— "Ωστε με συγχωρείτε; τραύλισε ό Μωρίς.



Στροβιλιζόντουσαν κ' οί δυό άνάμεσα στ' άλλα ζευγάρια...

(Άκολουθεί)